

En beretning fra Sally og Find's ferietur i Alsace

Vi havde glædet os meget til 2 uger på cyklerne i Toscana. Gode bakker, super vejr (lidt varmt i august måske), dejlig mad og vin, så vi hang nok lidt med ørerne da det blev nødvendigt at nøjes med en uge i slutningen af juni.

En uge er for lidt til en tur til Italien, især når man har campingvogn på slæb, så valget faldt i stedet på Alsace. Hvad som helst kunne i øvrigt være bedre end de 12-14 grader og regnvejr vi forlod Grindsted i fredag den 26 juni.

Knapt 1100 km stod der på triptælleren da vi lørdag eftermiddag havde fundet et lille paradis af en campingplads i Ribeauville lige i hjertet af Alsace. Her var der sol, 27 grader, udsigt til 7-800 m høje bakker med borgruiner og masser af ømme ben. I øvrigt en plads med eget storkepar og en ”campingmutter” som taler dansk.

Som det vil fremgå af vor beretning er vi meget begejstrede for området både som turistmål og som cykelområde. Der er endeløse muligheder for varierede ture der kan tilpasses alles ønsker både hvad angår længde og højdemeter. Vi kan anbefale Alsace til alle cykel-, mad-, vin- og naturelskere.

Søndag

Ribeauvillé - cykelvej til Sélestadt - N59 til S^{te}. Marie-aux-Mines - D416 over Col du H^l. de Ribeauvillé (742 m o.h.) til Ribeauville (50 km)

Det viser sig at der igennem det meste af den flade del af Alsace, langs med Rhinen er et helt lille vejnet forbeholdt cykler. Vi havde fået et kort over dem, men uden afstande på. I et fremmed land på cykel for første gang, var vi enige om at lægge lidt forsigtigt ud med en tur på det flade terræn. Nordpå gik det. Gennem vinmarker og små landsbyer blandt alle slags cyklende, folk på rulleskøjter og familier på udflugt. Som det meste andet fik også cykelvejen en ende, så vi konsulterede kortet og fandt hvad vi troede var en nem lille tur ind mellem bakkerne og retur. Vi kom nu ud på landevejen et stykke. Der var rigtig meget trafik, men igen dytten eller tætte passager af biler. Efter St. Marie aux Mines gik det opad... og opadog opad. Ikke de vilde procenter, men opad 8-9 km. Belønningen var en dejlig nedkørsel på 11 km i fantastisk natur og vejr. Sol og i omegnen af 30 grader, så det var godt Sally havde fået tanket vores dunke op hos bageren i St Marie aux Mines.

Mandag

Ribeauvillé - cykelvej til Ingersheim – Colmar – D10 og D1 til Ribeauvillé (45 km)

Sikken en morgen. Solskin, lidt vind og 25 grader. To skår i glæden. For det første at vi fik så få mål mod Tjekkiet i aftes. Vi så kampen sammen med en stor flok meget tavse danskere på campingpladsen. For det andet, at bilen bruger strøm når den står stille ... al strømmen!! For ikke at være helt uden indflydelse på hvornår vi kunne køre igen faldt valget på at skaffe en oplader. Det fik vi at vide vi måske kunne få i Colmar så af sted på cyklerne iført rygsæk til sandalerne og at hjemføre byttet i. Vi fik igen en fin tur på cykelvejene. Så storke i flok, vinmarker og vinbønder i deres daglige arbejde.

Igen et eksempel på hvor fint et cykelland Frankrig vist er der er cykelsti hele vejen ind til centrum af byen. Vi fik hjælp på et værksted og på turistkontoret, men lige meget hjalp det. Ingen vidste hvor vi kunne købe sådan en sag. Rent held at vi faldt over en forretning ca 200 m fra turistkontoret, hvor vi med møje og en del hjemmelavede franske gloser fik lov til at købe deres sidste ladeapparat. Hjem igen med 15 kg i rygsækken. Det var et passende handicap mente Sally.

Tirsdag

Ribeauvillé – til Rhinen og ad cykelstier og småveje sydpå til Rumersheim – tilbage til bjergene og langs foden af dem tilbage (138 km)

En af fordelene ved Alsace som cykelområde er at der er så forskelligartet terræn. Har man som vi valgt at bo ved foden af bjergene er der alle muligheder for at lave ture med forskellig sværhedsgrad og længde. Dagens tur var, på nær en lille afstikker op mellem vinmarkerne til allersidst, flad som en pandekage. Ruten går gennem en hel perlerække af små søvnige landsbyer med idylliske gader pyntet med blomster overalt. Igen var vi heldige at have sol og godt 25 grader.

Ca halvvejs begik vi en stor fejl og lod os friste til ½ m baquet med indlagt hakkebøf, en stor portion pommes frites samt et glas kølig belgisk fadøl. Den menu farer lige ned i benene og tager fast ophold der i mindst 25 km. Da vi svingede tilbage mod bjergene syntes de uendeligt langt væk. Langt ude kunne vi se Grand Ballon, et bjerg på 1424 m som bare ligger der og udfordrer os til en styrkeprøve.

Bortset fra mødet med en forskrækket englænder, som var så overrasket over at se cyklister på hans vej at han måtte give en større hornkoncert, gik turen tilbage fint.

PS: Find var millimeter fra at blive kørt ned da en bilist overså ham på sin vej ud af en rundkørsel. Heraf har vi lært ikke at køre stærkt gennem rundkørsler når der er biler i nærheden. Bilisterne kan åbenbart ikke forholde sig til den fart vi kører med på ryttercykler.

Onsdag

Cykelfri, det er trods alt ferie

Fandt nye klamper til Sally's sko. Der er langt mellem cykelforretninger med racerudstyr her, så andre kan måske få glæde af at vide det var hos cykelmanden på hovedgaden i Ingersheim.

Hotel Lyngheden importerer selv vin fra Alsace og vi har et par gange smagt deres Crémant. Den synes vi ret godt om, så det var lidt morsomt at finde frem til vinbonden, Charles Baur i Requewir, og selv importerer lidt af hans vin.

Torsdag

Rouffac – Soultz Haut Rhine - Col Amic (825 m o.h.) – Grand Ballon (1424 m o.h.) – Le Markstein – Lautenbach – Guebwiller – Rouffac (82 km)

Når nu muligheden var der, måtte det prøves! At køre op på et rigtigt bjerg. Sally havde prøvet på Mallorca og i Norge, men jeg havde inden turen her, Himmelbjerget som min højeste skalp. Så hvorfor ikke vælge det højeste i Alsace, nemlig Grand Ballon med sine 1424 m (vejen går vist kun op i 1325 m). For ikke at være alt for brugte inden vi skulle opad tog vi bilen det første stykke så vi havde ca. 20 km at varme op på inden det gik opad. Og det gjorde det så - gik opad. Først 11 km med 4 – 5 % stigning til Col Amic og derefter 7 km med 8 – 13 % til Grand Ballon. Op til Col Amic holdt vi 9 – 12 km/t mens farten de sidste 7 km faldt til 7 – 9 km/t. Vi kørte hjemmefra med hver to fyldte flasker plus en dåse Cola. Det var ikke nok til at dække vores (læs Sally's) forbrug så jeg måtte hente vand ved et spisested mens Sally fortsatte opad. Tænk at ende som vandbærer i så høj en alder!!

På toppen.

Vi måtte holde et par pauser for lige at diskutere strategien for det var der ikke luft til mens vi kørte. Sally havde ikke fået sukker nok og led virkelig meget det sidste stykke op. Men jyden hun er stærk og sej, så vi kom op alligevel. Det var virkelig en oplevelse af de store. Udsigten og den spagetti boulognaise vi fik på toppen var ok, men det der virkelig gjorde det til noget særligt var at have gennemført det. Vi ved godt at det for andre af klubbens medlemmer ikke er noget særligt, men for os to der jo ikke just er bjerggeder var det en stor udfordring.

Et godt råd: Tag jakker og løse ben med. Selv om det var en rimelig god sommerdag var der meget koldt på toppen og vi frøs de sidste kilometer op og hele turen ned.

Fredag

Ribeauvillé – Marckolsheim – Sasbach(D) – Breisach(D) – Muntzenheim – Ribeauvillé (86 km)

Vi havde sådan en lyst til kirsebær og dem have vi ikke set noget videre til siden vi kørte gennem Tyskland det sidste stykke før Rhinen. Det var alibiet for at vælge den flade tur tværs over Rhindalen til Tyskland, op langs floden til næste bro og retur. Det skal siges at det flade landskab passede fint til vore ømme lemmer og bagdele. På den tyske side fandt vi, ud over alt det spiselige, et fint net af cykelruter (kort kan købes på de lokale turistkontorer). Det viser sig i øvrigt at byerne på den tyske side er lige så fine og blomstersmykkede som på den franske side og at i hvert fald nogen af priserne var lavere. Sally fandt sig et trofæ til rygsækken. Godt det var sommersandaler og ikke træsko hun manglede. Rygsækken er faktisk fin at køre med, selvom man bliver lidt varm på ryggen, men husk det skal være en med polstring på rygsiden så der ikke er noget der gnaver.

Lørdag

Ribeauvillé – Sélestat – Villé – Col de Fuchy (603 m oh) – Liépvre - Haut-Kœnigsbourg (755m oh) – Ribeauvillé (66)

Den sidste dag på cyklerne i denne omgang skulle bruges i bjergene så vi kørte nordpå ad cykelvej over Sélestadt til Villé. Først gennem vinmarker og senere ad en meget fin asfalteret sti gennem let kuperet skov. Mens vi kiggede på kort i Villé faldt vores opmærksomhed lidt tilfældigt på et konditori på den anden side af gaden. Nå ja, det var vel sidste tur så skulle vi ikke forkæle os selv lidt. Konditorkager er lidt af en specialitet i Alsace, men at møde et så stort udbud i en lille flække mellem bjergene havde vi ikke ventet. Den lækreste kirsebærtærte man kan forestille sig med et ordentligt lag flødeskum blev det til.

Der tankes op med kirsebærtærte

Derefter gik det over Fuchy og så 4 km op til Col de Fuchy i 603 m oh. Om det nu var tærten eller det medbragte druesukker der gjorde det ved jeg ikke, men Sally gik i hvert fald ikke sukkerkold på den stigning. Så var der nedkørsel til Viépvre og kort efter op igen 7 km til Haut-Kœnigsbourg i 755 m oh. Det snød os lidt til sidst. Det var begyndt at gå lidt nedad og vi troede, at det nu var slut med opkørsler, da det så viste sig at der var yderligere 4 km op. Turplanlæggeren var ikke så populær den næste ½ time.

Udsigten fra Haut-Kœnigsbourg ud over Rhin dalen med Tyskland i baggrunden